

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 15C/216/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219204
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812219204.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Dankou Laukovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom ul. Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom ul. Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom zo dňa 27.9.2012 domáhal sa proti odporcovi zaplatenia sumy 706,80,- eur, z titulu majetkovej škody a sumy 141,36,- eur, z titulu nemajetkovej ujmy.

Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. 3870074) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 5984/2009. Následne návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom predložil Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde, označiť nevedel. Exekučný súd bol povinný o žiadosti rozhodnúť do 15 dní odo dňa jej doručenia, keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (konanie sa začalo dňa 21.7.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, t. j. omeškanie trvalo viac ako 391 dní. Okrem uvedeného za nesprávny úradný postup považoval aj to, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu, preskúmal exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu. Podľa jeho názoru všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu vo veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Poukázal na to, že existencia rozsudku rozhodcovského súdu, ktorý je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, spôsobuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej a zamedzuje mu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom. Takýto postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému

súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej istoty, v ktorej sa počas konania v predmetnej veci nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Majetková škoda v celkovej výške 706,80,- eur predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu už viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. V súvislosti s nárokom o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nutenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote, by mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup okresného súdu mu zamedzil správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy poukázal na ďalšie dôvody: a/ neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zásah do jeho zákonných nárokov a základných práv vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, b/ vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských jeho aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu, a tiež majiteľom spoločnosti, spôsobila hospodársku stratu, c/ nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Prímeranú náhradu nemajetkovej ujmy určil vo výške 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom, t. j. uplatnil si nárok vo výške 141,36,- eur. V zmysle zákonného postupu písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Odporca do podania návrhu na začatie konania na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 uplatnil námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 19NcC 604/2012-14 zo dňa 5.11.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Eva Kiššová je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 15C 216/2012 a ostatní sudcovia, vrátane JUDr. Danky Laukovej nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Následne vec bola náhodným výberom pridelená sudkyňi JUDr. Danke Laukovej.

Odporca navrhol návrh zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu na začatie konania, pričom navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, i keď on má dôkazné bremeno. Je nepravdivé jeho tvrdenie, že nemá vedomosť o spisovej značke exekučného konania, pretože v tomto konaní bol jeho účastníkom. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv spôsobených nečinnosťou exekučného súdu. Nie je ďalej zrejmý ani titul nároku na náhradu škody, lebo navrhovateľ namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ďalej uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo sa dá vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Nie je teda zrejmé, či uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie prieťahov v konaní, neuvádza, či podal sťažnosť na zbytočné prieťahy predsedovi okresného súdu, resp. ústavnú sťažnosť. Všeobecný súd pritom v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej namietal, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v ktorých bola obsiahnutá aj žiadosť vo veci, ktorá je predmetom tohto konania. Návrh na súd pritom navrhovateľ podal už dňa 27.9.2012, teda pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú

pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Ide preto o predčasne uplatnený nárok na súde. Navrhovateľ pritom napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti túto nedoplnil, neuviedol dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, ústavné sťažnosti a nedoplnil doklady preukazujúce ohrozenie jeho práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným. Odporca preto, ako orgán príslušný na predbežné prerokovanie podaných žiadostí nepovažuje nárok navrhovateľa za predbežne prerokovaný. K rozhodnutiu exekučného súdu o udelení poverenia exekútorovi po uplynutí 15-dňovej lehoty uviedol, že súdna prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. S poukazom na príslušné zákonné ustanovenia, preto 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule vo veciach, v ktorých bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011. I prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcim režimu spotrebiteľských zmlúv. Pokiaľ mal nesprávny úradný postup spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom pre účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Pri nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pre jeho úspešné uplatnenie, by okrem iného bolo nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K tvrdenej existencii prietahov v konaní poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Navrhovateľ v tejto súvislosti nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by sa rozhodlo, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov v konaní, nesplnil povinnosť tvrdenia, a ani dôkaznú povinnosť. Ak ide o nárok, u ktorého došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred 23.4.2009, vznáša námietku premlčania. Navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka, ako základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, rovnako nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. V tejto súvislosti podľa jeho názoru, rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, by iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci rozhodnutej pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhu namietal. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od neho (odporcu) a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, t. j., že nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal ani nepreukáže, a to najmä (ale nielen) s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí po smrti, atď. Nemôže preto niest zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju v konaní uplatnil, lebo nepreukázal vznik, ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázal na to, že nie je možné prihliadať na tvrdené „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ členov riadiacich orgánov spoločnosti, pretože nároky uplatňuje právnická osoba a nie fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, pretože im priamo nevzniká žiadna ujma. Okrem toho náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou.

Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to i s poukazom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie (k uvedenému odporca pripojil k návrhu list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D /2010/1360), sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca nepriateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Konanie navrhovateľa, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu je v rozpore s dobrými mravmi, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to návrhy na vykonanie exekúcie, sudy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a podobne, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy, odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla.

Navrhovateľ návrhom zo dňa 24.10.2013, doručený súdu dňa 25.10.2013 navrhol konanie vo veci prerušiť, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15C 216/2012-62 zo dňa 25.10.2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 24.10.2013, doručený súdu dňa 25.10.2013 zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4Co 1078/2013-87 zo dňa 29.1.2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Navrhovateľ návrhom zo dňa 22.2.2014, doručený súdu dňa 24.2.2014 opätovne podal návrh na prerušenie konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Procesný návrh odôvodnil rovnako ako prvý procesný návrh, že predmetom ústavnej sťažnosti je rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. 19NcC 604/2012-14 zo dňa 5.11.2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15C 216/2012-103 zo dňa 7.3.2014 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 22.2.2014, doručený súdu dňa 24.2.2014 zamietol.

Dňa 2.4.2014 proti uvedenému uzneseniu podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ. Dňa 29.4.2014 tunajší súd právneho zástupcovi navrhovateľa písomne oznámil, že vec na rozhodnutie o odvolaní nebude predkladať odvolaciemu súdu, pretože bez rozhodnutia o odvolaní môže v konaní pokračovať (§ 209 ods. 2 O.s.p.).

Navrhovateľ návrhom zo dňa 23.5.2014, doručeným súdu dňa 26.5.2014 opakovane prostredníctvom právneho zástupcu navrhol, aby súd konanie prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15C 216/2012 zo dňa 27.5.2014 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 23.5.2014, doručený súdu dňa 26.5.2014 zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že prvý aj druhý procesný návrh na prerušenie konania navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu odôvodnil tým, že predmetom ústavnej sťažnosti je rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. 19NcC 604/2012-14 zo dňa 5.11.2012.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na určený termín pojednávania dňa 27.5.2014 nedostavili. Doručenie mali riadne vykázané. Dňa 23.5.2014 navrhli pojednávanie odročiť z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Dňa 26.5.2014 im tunajší súd oznámil (č. l. 131), že žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje, a pojednávanie sa uskutoční. Vzhľadom na tvrdenie navrhovateľa, že otvoreniu pojednávania musí predchádzať vyriešenie otázky zámery namietaného sudcu a osoby domnelého zákonného sudcu, súd poukazuje na to, že o otázke, či zákonný sudca JUDr. Danka Lauková je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, rozhodol odvolací súd, ktorý jedine mohol v tomto štádiu konania rozhodnúť o vylúčení alebo nevylúčení tejto sudkyne. Ako to už bolo uvedené, Krajský súd Trenčín rozhodol, že JUDr. Danka Lauková nie je z prejednávania a rozhodovania veci

vylúčená. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 102/2013 zo dňa 11.3.2013, kde súd v obdobnej veci navrhovateľa proti odporcovi o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy (vec vedená na OS Bratislava II) v súvislosti s námietkou navrhovateľa, že už pri vyrubovaní súdneho poplatku rozhodoval vylúčený sudca, vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo. Dovolací súd preto neuznal námietku navrhovateľa o existencii procesnej vady v konaní za opodstatnenú. Súdu preto v predmetnej veci len subjektívne pochybnosti navrhovateľa o zákonom sudcovi nebránili vo veci ďalej konať, a to i napriek tomu, že navrhovateľ zostal čo do veci samej nečinný v rozpore s § 101 ods. 1 O.s.p.. Súd preto v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa, keď prihliadol na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Odporca sa na nariadené pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' včas a náležite neospravedlnil. Súd prejednal a rozhodol vec v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O.s.p..

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s fotokópiou spisu č. 16Er 1624/2009, so znaleckým posudkom č. 1/2014, predloženým v konaní č. 15C 235/2012.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu č. 16Er 1624/2009 (EX 5984/2009) vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 26.8.2009. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 22.5.2009. Dňa 11.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy doplnil návrh na vykonanie exekúcie tak, že predloží úverovú zmluvu s jej neoddeliteľnými súčasťami uzavretú s povinným za účelom posúdenia, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dňa 19.11.2009 navrhovateľ ako oprávnený subjekt z exekučného konania žiadal o poskytnutie informácie o stave exekučného konania. Dňa 26.11.2009 (na súd došlo dňa 2.12.2009) súdny exekútor písomne oznámil, že oprávnený sa rozhodol, že nepredloží súdu zmluvu o úvere. V písomnom podaní zo dňa 24.11.2009 (na súd došlo dňa 4.12.2009) navrhovateľ ako oprávnený uviedol, že výzva súdu o predloženie zmluvy o úvere nemá oporu v Exekučnom poriadku, a ani v zákone o rozhodcovskom konaní. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 1624/2009-12 zo dňa 15.2.2010 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, ktorý by mohol tvoriť podklad na vykonanie exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ, ako oprávnený. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 8CoE 73/2010-23 zo dňa 30.9.2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Následne Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 16Er 1624/2009-26 zo dňa 23.12.2010 exekučné konanie zastavil podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z. z..

Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní (č. I. 35).

Dňa 24.2.2014 vo veci č. 15C 235/2012 vedenej na tunajšom súde navrhovateľ predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava vo veci stanovenia majetkovej škody s tým, že na tento posudok bude odkazovať aj v iných konaniach, a že do každého konania predloží podrobnú právnu argumentáciu založenú na posudku. Vo veci č. k. 15C 216/2012 však navrhovateľ podrobnú právnu argumentáciu založenú na uvedenom posudku nepredložil.

Zo záverov vypracovaného posudku č. 1/2014 vyplýva, že majetková škoda v každom konkrétnom individuálnom prípade neskorého rozhodovania súdu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie predstavuje minimálne 30,76,- eur: mzdové náklady 4,15,- eur, náklady na tlač 5,31,- eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86,- eur, náklady na poštovné 3,01,- eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43,- eur. V predmetnom súdnom konaní si však navrhovateľ majetkovú škodu uplatnil vo výške 706,80,- eur s tým, že predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá mu viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok

ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní, a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol.

V predmetnej exekučnej veci nedošlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009. Súd sa preto uplatnenou námietkou zaujatosti zo strany odporcu nezaoberal. Exekučné konanie sa začalo po 23.4.2009.

Odporca v konaní namietal nedostatky návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu na začatie konania, návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že vo veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykonať dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože Ministerstvo spravodlivosti SR nevedlo osobitný spis pre podanú žiadosť. Podľa odporcu navrhovateľ neposkytol, ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaniach o nárokoch navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona, platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto

prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody.

Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody, sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Navrhovateľ tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až dňa 16.8.2010, a že konanie sa začalo dňa 21.7.2009, pričom omeškanie trvalo viac ako 391 dní.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na tunajší súd bola podaná dňa 26.8.2009 (nie 16.8.2010), a súd o nej rozhodol dňa 15.2.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dátum začatia konania je z pohľadu rozhodovania o udelení poverenia bezvýznamný.

Navrhovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy postupu exekučného súdu podaním žiadosti o urýchlené rozhodnutie vo veci priamo v tomto konaní, prípadne využitím inštitútu ústavnej sťažnosti. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je totiž kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy z pohľadu troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súdne a tým i exekučné konania nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len, ako to už bolo uvedené, Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku prietahov. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k novele zák. č. 514/2003 Z. z., a to č. 412/2012 Z. z., účinnnej od 1.1.2013, i keď súd v konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012.

Súd zistil, že v predmetnom exekučnom konaní navrhovateľ sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní, v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci, nepodal. V konaní nebolo tiež preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti ústavnému súdu pre porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 26.8.2009, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ citovaného zákona podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 26.8.2009 nemožno jednoznačne vyvodiť, že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí vykonaním exekúcie, 15 dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu. Na podporu tohto názoru súd poukazuje

tiež na novelu Exekučného poriadku, a to zák. č. 144/2010 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15 dňovú lehotu i na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Novelu č. 102/2011 Z. z. Exekučného poriadku pritom s účinnosťou od 1.6.2011 bolo ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ doplnené aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že i pred 1.6.2011, a to aj ku dňu 26.8.2009 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov. Súd prisvedčuje správnosti argumentácie odporcu, že ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. V tomto smere je argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že rozhodcovské rozsudky do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, účelová. Navrhovateľ ani v exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod citované ustanovenie Exekučného poriadku. Súd opätovne udáva, že vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne sa osobitne upravuje situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný nie udeliť poverenie, ale rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obe procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Uvedené má i logické opodstatnenie, pretože pri skúmaní exekučného titulu ide o zložitejší proces posudzovania zákonnosti priznaného plnenia, a to i v rozhodcovskom rozsudku. Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje.

Pokiaľ medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia uplynula dlhšia lehota, súd ju hodnotí ako primeranú a zodpovedajúcu zložitosti posúdenia exekučného titulu.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa uplatňovaný titulom majetkovej škody, tunajší súd vo všeobecnosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 3Cdo 134/2003, ktorý sa zaoberal otázkou majetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní. Okrem iného Najvyšší súd SR konštatoval, že charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v časovej a vecnej súvislosti s zmarením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v konaní o výkon rozhodnutia (v danej veci predajom dlžníkovej nehnuteľnosti), ak k zmareniu predaja a poklesu hodnoty jeho pohľadávky došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. V dôvodoch rozhodnutia Najvyšší súd uviedol, že reálna hodnota pohľadávky, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným súdnym rozhodnutím, nezávisí len od samotnej sumy, ale od celého súboru okolností vplývajúcich na možnosť uspokojiť vymáhanú pohľadávku, v neposlednom rade od solventnosti dlžníka a možnosti uspokojenia pohľadávky z jeho majetku. Inú hodnotu má súdom priznané plnenie, ktoré veriteľ môže vymôcť bez problémov od bonitného dlžníka a inú hodnotu, ak dlžník má nepatrný alebo žiadny majetok. V zmysle týchto tvrdení aj podľa názoru súdu v predmetnej veci vznik majetkovej ujmy prichádza do úvahy len vtedy, ak by oprávnený o zodpovedajúcu peňažnú čiastku neprišiel pri zachovaní predpísaného úradného postupu. Výšku majetkovej ujmy nemožno v žiadnom prípade stotožňovať s výškou pohľadávky, pre ktorú bola exekúcia nariadená. Majetkovú ujmu spravidla nezakladá samotný nesprávny úradný postup, lebo škoda a zodpovednosť štátu za ňu je daná až vtedy, ak sa právo veriteľa proti dlžníkovi stalo nevymožitelným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom a je pritom vylúčené, že by ho bolo možné uspokojiť inak.

V predmetnom exekučnom konaní k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia došlo z dôvodov na strane navrhovateľa. Skutočnosť, že oprávnený si dal „prisúdiť“ plnenia zo zmluvy o úvere rozhodcovskému súdu na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, nemôže teraz navrhovateľ využiť vo svoj prospech a tvrdiť, že keby súd zamietol jeho žiadosť o udelenie poverenia ihneď v 15-dňovej lehote, mohol

uskutočniť kroky a nahradiť exekučný titul. Bol to práve dôsledný postup exekučného súdu, ktorý vo veľkom množstve exekučných konaní zamedzil vymoženiu pohľadávky oprávneného na základe takéhoto exekučného titulu. Právo veriteľa sa preto nestalo nevymožiteľným v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, ale v príčinnej súvislosti s tým, že oprávnený v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami navrhoval vykonať exekúciu, na podklade nespôsobilého exekučného titulu.

Navrhovateľ ďalej namietal, že tunajší súd nesprávne úradne postupoval, keďže rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak, že nevydal poverenie, ale žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Tvrdil, že exekučný súd zasahujúc do skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v rozhodcovskom rozsudku sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevymožiteľnosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zapltenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní (zákon č. 244/2002 Z. z.) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, okrem iného i z dôvodu, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo písm. c/.

V zmysle citovaných ustanovení zákona bolo povinnosťou exekučného súdu, z úradnej moci bez povinnosti vykonávať dokazovanie s účastníkmi konania, preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedol Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným č. Rc 23/2011, podľa ktorého pojem nesprávny úradný postup nemá legálnu definíciu, v súlade s rozhodovacou praxou súdov ho možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že postup súdu zahrňujúci právne posúdenie veci, skutočnosť, že súd je oprávnený v exekučnom konaní preskúmať exekučný titul, na tento účel zistiť skutkový stav, vybrať, aplikovať zvolený právny predpis na skutkový stav, ktorý následne nájde výraz vo vydanom rozhodnutí, nemožno považovať za nesprávny úradný postup na účely zákona č. 514/2003 Z. z. a zodpovednosť štátu za takýto nesprávny úradný postup je vylúčená. V prejednávanej veci neprichádza do úvahy zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože ani jedno rozhodnutie z tohto druhu nebolo zrušené pre nezákonnosť. Navrhovateľ sa však svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia ani nedovoľáva. Oprávnenie a zároveň povinnosť exekučného súdu skúmať exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu pred udelením poverenia vyplýva nielen z horecitovaných zákonných ustanovení, ale i z takmer jednotnej a dlhodobej súdnej praxe, podporovanej i rozsudkami Súdného dvora Európskej únie, a to najmä vo veci Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08), ktorý rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky, v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Najvyšší súd pripustil možnosť exekučného súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a následne exekúciu zastaviť, aj v uznesení sp. zn. 5Cdo 291/2010 z 29.3.2011. I z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR - uznesení IV. ÚS 60/2011 zo dňa 3.3.2011, v ktorom Ústavný súd SR odmietol sťažnosť práve

navrhovateľa v súvislosti s postupom tunajšieho súdu vo veci 16Er/2085/2009, v ktorom bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, keď uviedol, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

V zmysle uvedeného sú potom tvrdenia navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe súdu neopodstatnené. Navrhovateľovi nemohla vzniknúť tvrdená materiálna škoda, resp. nemateriálna ujma. Pokiaľ exekučný súd dôsledne a precízne posudzoval, či rozhodcovský rozsudok nepriznáva plnenie, ktoré je plnením nemožným, nedovoleným alebo v rozpore s dobrými mravmi a vyvodil právny záver, že plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je práve takýmto plnením, bol tento jeho postup legitímny.

Na základe uvedených skutočností súd preto návrh ako neopodstatnený zamietol.

O trovách súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, a odporcovi trovy nevznikli. Preto o trovách súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne, prostredníctvom tunajšieho súdu vo dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno odôvodniť len y dôvodov podľa § 205 ods. 2 O.s.p..